

ע"פ 5523/09 - וסילה מבארכה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 16-09-5523 מבארכה נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]
כב' השופט יחיאל ליפשיץ
כב' השופטת אורית ינשטיין
המערערת וסילה מבארכה
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

השופט יחיאל ליפשיץ:

כללי

1. ערעור על פסק דיןו של בית המשפט השלום לטעורה בעכו (כב' השופט אבישי קאופמן) בתיק גמ"ר 6384-11-13, במסגרת הורשעה המערערת בגין מותו של הולך רגל בתאונת דרכים. הערעור הינון על הכרעת הדין והן על חומרת העונש.

2. כנגד המערערת, ילידת 1962 ותושבת ابو סנאן, הוגש בתאריך 24.11.13, כתוב אישום המיחס לה עבירה של גרים מוות בירושלים, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ולפי סעיפים 64+40 לפיקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961. עוד יוחסו למערערת עבירות נוספות אחרות (אי מתן זכות קידמה; מהירות שאינה סבירה; אי האטה) - והכל בהקשר לתאונת דרכים שהתרחשה בתאריך 20.8.12 בנהരיה.

על פי הנטען, במועד לעיל בסביבות השעה 05:09, הנהה המערערת ברכב פרטי בשדרות בן צבי בנהരיה מכיוון צללי מזרח למערב. מדובר בכביש עירוני דו סטרוי, כאשר בכיוון נסיעת המערערת קיימ מועל תנוצה ומהירות הנסיעה המותרת הינה 50 קמ"ש. לפני מעגל התנועה, קיים מעבר החיצה המתומר בהתאם ובצמוד למעבר החיצה, על המדרכה, מוצב מעקה בטיחות. עוד צוין, כי שדה הראייה לעבר מעבר החיצה וממדרכות לידיו הינו רחב.

אותה עת, החל המנוח יג'ז'ל, ליד 1923 (להלן: **המנוח**) לחצות את הכביש מעבר החיצה מימין לשמאל ובכיוון נסיעת המערערת. בהגיע המערערת אל קרבת מעבר החיצה, לא הבחינה בשום שלב, עבר למתואר להלן, במנוח שהחל לחצות את הכביש מעבר החיצה ואף הספיק לחצות 2.7 מטר מרוחב הכביש. המערערת לא נתנה למנוח זכות קידמה ופגעה בו עם רכבה. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח חבלות במוח וכן חבלות נוספת בחזה ובഗפים שגרמו למוותו.

עמוד 1

3. המחלוקת העיקרית אשר עמדה בموقع ניהול התקן בבייהם"ש קמא, נגעה למייקום הפגיעה במנוח; ובמילים אחרות, האם המערערת פגעה במנוח כאשר חזה את הכבש מעבר החזיה, כתענת המשיבה; או שהדבר היה מרחק מה לפני כן, עת חזה את הכבש שלא מעבר חזיה ומبنין רכבים חונים, כתענת המערערת.

4. ביהם"ש קמא, לאחר שבחן את הריאות ואת טענות הצדדים, קבע שגרסת המשיבה הוכחה מעבר לכל ספק סביר; היינו, נקבע שהמנוח נפגע עת חזה את הכבש מעבר החזיה.

ביהם"ש קמא נסמן, לצורך קביעתו זו, בין היתר, על גרסת המערערת סמור לאחר התאונה אז מסרה כי בעת הפגיעה, המנוח חזה את מעבר החזיה. גרסה זו אף תועדה בוידאו. בגרסה זו הצבעה המערערת על מיקומו של המנוח בעת הפגיעה בציינה כי זה היה המקומ בו הבדיקה לראשונה במנוח. עוד הפנה ביהם"ש קמא להודעות נוספות שממסרה המערערת בהמשך חקירותיה, גם בהן ציינה (לאחר שהתייעצה עם באי כוחה) כי הפגיעה הייתה על מעבר החזיה. בהמשך, נרחיב אודות אותן גרסאות.

ביהם"ש קמא דחה את גרסת המערערת, שהוועלהה לראשונה רק בחקירה הנגידית, אז מסרה כי גרסאותיה בפני חוקרי המשטרה לא היו נכונות וזאת ממשום מצבה הנפשי לאחר התאונה ומשום חששה מהחוקרים. ביהם"ש קמא ציין כי גרסתה הכבושה לעיל הייתה מגמתית, אינה משקפת את האירוע ואינה בעלתי היגיון פנימי.

בנוסף, דחה ביהם"ש קמא את חווות דעת המומחה מטעם ההגנה - העומדת בבסיס טענות המערערת גם כיום, ותמציתה היא שמהירות נסיעת המערערת עובר לתאונה, היתה 40 קמ"ש לפחות. מומחה ההגנה, מר דורון פט, הסיק מהירות זו מכך ששמשת רכב המערערת נפיצה כתוצאה מהפגיעה במנוח. על פי אותה חוות דעת, המהירות המינימלית אשר יכולה לגרום לניפוץ שימושה כתוצאה מפגיעה בראשו של הולך רגל, היא 40 קמ"ש.

בהתאם מהירות שכזו, מרחק עצירת הרכב על פי מומחה ההגנה, הינו 21.7 מטרים. מכיוון שאין מחלוקת שרכבה של המערערת נעצר כ 2 מטרים בלבד לאחר מעבר החזיה (המרחק של חלקו האחורי של הרכב מעבר החזיה), המסקנה המתבקשת, אליבא למומחה ההגנה, היא שהפגיעה הייתה לפני מעבר החזיה. لكن, האירוע התרחש **במקום** - כך נטען לפחות - שהמעערערת לא יכולה להיות במנוח לבחחן לחצות את הכבש, ומשכך - אינה אחראית לתאונה.

ביהם"ש קמא דחה את הנחות ומסקנות מומחה ההגנה, כפי שנסקרו בתמצית לעיל. בראש ובראונה נדחתה ההנחה כי מהירות נסיעת הנאשمت לא הייתה נמוכה מ 40 קמ"ש.

בקשר זה, הסתמך ביהם"ש קמא לא רק על גרסאות המערערת במשטרה אז מסרה כי נהגה במהירות הנמוכה מ 40 קמ"ש, אלא אף על גרסתה בבייהם"ש אז מסרה כי נסעה ב מהירות של 30 קמ"ש. בעודה בבית המשפט, מסירה המערערת כי עבר לפגיעה במנוח היא הפחיתה את מהירות נסיעתה ממשום התקרובותה לכיכר, "הורידה הילוך" להילוך שני (מדובר ברכב עם תיבת הילוקים ידנית) ואף רגלה הייתה על דושת הבלם. בית המשפט קמא הפנה לכך כי תיאורה של המערערת, בהקשר זה, תואם את נתוני הדרכ, היינו כי אכן היה צורך בהפחחת מהירות הרכב לקראת הכיכר. כן הפנה בית המשפט קמא לכך כי כלל

הנתונים עליהם נסמרק מומחה ההגנה (בנוגע למהירות תגובה המערערת והרכב - המשפטים על זמן ומרחק העצירה הכלול) אינם מבוססים, וזאת לנוכח גרסת המערערת - אף בעודתה בבית המשפט ובכלל זאת בחקירתה החזרת - כי עובר לפגעה במנוח כף רגל להחזה על דושת הבלם וזאת חלק מהאחת רכבה לקרהת מעגל התנועה.

באשר לטענת מומחה ההגנה, כי ניפוץ השמשה אינו יכול להתרחש בנסיבות של פחות מ 40 קמ"ש, הפנה ביהם"ש לכך כי בעוד הספרות אליה הפנה המומחה מתיחסת לפגעה חייתית רגילה, במקרה דנן השמשה התנפיצה בקרבת דופן ימין של הרכב וכן כיוון הטלוות של הולך רגל עשוי להיות שונה מהמקובל והדבר אף יכול להביא לכך שהחלק בגופו של המנוח שנפגע, לא היה הראש, כאמור בספרות, אלא דווקא מרפקו של המנוח.

הערעור ועיקר טענות הצדדים

5. המערערת לא השלימה עם תוכאות הכרעת הדין לעיל והוגשה הودעת ערעור מקיפה על ידי בא כוחה - עו"ד ערן בר אור מטעם הסניגוריה הציבורית.

עיקר טענת בא כוחה של המערערת הייתה שיש להתעלם מגרסאותיה השונות של מרשתו, שכן גרסאות אלה מייצגות מצב דברים סובייקטיבי ושאינו נכון בהכרח. נטען, שהראיות היחידות אליה יש להתייחס הן הריאות האובייקטיביות, לשיטתו, ושהinan הריאות והמסקנות שהוצעו בחווות דעתו של מומחה ההגנה.

בנוספ', נטען כי קביעת ביהם"ש לפיה המערערת נסעה, עבר לתאונה, בנסיבות של 25 קמ"ש, אינה מבוססת ולא משומם העובדה שמדובר העצירה בנסיבות שכזו, עומד על כ 11 מטרים. מכיוון שרכב המערערת נעצר כ 2 מטרים לאחר מעבר הח齐יה, הדבר מוביל למסקנה כי קביעת מהירות זו על ידי ביהם"ש הייתה שגיאה וכן מוליכה למסקנה שהפגיעה במנוח, כאמור לעיל, הייתה במרפק ממשמעותי לפני מעבר הח齐יה. עוד נטען, כי שגה ביהם"ש קמא בכך שהתעלם מספרות המקצועית אליה הפנו הצדדים ולפיה ניפוץ שמתת הרכב בצורת "קורוי עכבייש", כפי שהיא במקרה דנן, יכול להיגרם רק בנסיבות העולה על 40 קמ"ש.

עוד צוין בהקשר האחרון, כי השערת בית המשפט קמא שהשבר בשמשה לא נגרם מראשו של המנוח אלא מאיבר קשה אחר, כגון המרפק, הינה השערה שהובאה ללא כל בסיס ראייתי.

6. מנגד, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את טענות המערערת ולאמצץ את מסקנות בית המשפט קמא. בקצרה, נטען כי מומחה ההגנה התעלם מודע לא רק מגרסת המערערת, עליה חזרה מספר פעמים - הן בנוגע למהירות נסיעתה עובר לפגיעה במנוח והן בנוגע למיקום הפגיעה במנוח, אלא אף התעלם מנתונים ברורים המשליכים באופן ישיר על הנתונים עליהם הסתמכה. קר, הפנה ב"כ המשיבה להתעלמותו בפגיעה של מומחה ההגנה מגרסת המערערת כי הייתה בעיצומו של תהליך בלימת רכבה עם רגל על בלם הרכב. משכך, זמני התגובה קצרים בהרבה מאשר עליהם בנה מומחה ההגנה את סברותינו.

ב"כ המשיבה הפנה לכך כי התבוסתו של בית המשפט קמא, בין היתר, על גרסאות המערערת, שהיו

עקבות וshallkon ניתנו לאחר שהתייעצה עם באי כוחה, הייתה מחייבת הממציאות וזאת לנוכח הנתונים האובייקטיבים הדלים באופן ייחסי. יחד עם זאת, הפנה ב"כ המשיבה לכך כי תיאורה של המערעתה - הן במסגרת קירותיה עובר להגשת כתוב האישום וכן באופן חלקו אף במסגרת עדותה בבית המשפט (וזאת בהקשר למהירות הרכב) - היה מעוגן בנזוני השטח וכן היה עקי.

עוד הפנה ב"כ המשיבה לכך כי קביעת מומחה ההגנה, לפיה ניפור שמשתו הקדמית של הרכב מראשו של הולך רגל, שנפגע בתאונת דרכים, יכול להיגרם רק בנסיבות של לפחות 40 Km"ש, אינה נכונה באופן כללי ובודאי שלא במקורה דנן. בהקשר זה הפנה ב"כ המשיבה למאמרם שונים מהם עולה כי קיים קושי להגיע למסקנות כאשר בסיס הנתונים אינם מלא - כבמקרהנו; שנית, טוען כי כאשר הפגיעה אינה חזיתית, כבמקרה דנן, המסקנות אינם מובהקות כלל בכלל; ושלישית טוען שלא מן הנמנע - כפי שאף נקבע בהכרעת הדיון - שהאיבר שפגע בשמשה היה מרפקו של המנוח ולא ראשו.

דין

7. לאחר שיעינתי ובחניתי את כלל טענות הצדדים וכן בחניתי את כל הראות ואת ממצאי ומסקנות בית המשפט קמא, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

לא מצאתי להטער בקביעותיו של בית המשפט קמא וזאת בשני מישורי התייחסות הרלוונטיים - הראשון, קביעת ממצאי עובדה אליהם הגיע בית המשפט קמא על בסיס התרשםו מהמערעת ומהעדים ולאחר מכן שבחננו הנתונים שנאספו בזירת התאונה; והשני, דחיתת הנתונים והממצאים שהובאו על ידי מומחה ההגנה בחווות דעתנו.

8. יש לציין, כי לאירוע לא היו עדים פרט למערעתה. בוחינת רכבה של המערעתה העלה כי הרכב פגע במנוח באזורי הפינה הימנית של הרכב (ר' תמונות 5-4 בלוח התצלומים ת/6). בנוסף, שמשת הרכב הקדמית התנפיצה בחלקה הימני תחתון (ר' תמונות 3-1 בת/6). אין מחלוקת, כי שדה הרניה לכיוון מעגל התנועה באופן כללי, ולעבר מעבר החציה בפרט, היה רחב תקין (ר' עדות הבוחן וכן תמונות 9-7 בת/6). על הכביש לא נמצא סימני בלימה של הרכב המערעתה. הרכב נמצא כshallkon הקדמי כ 6 מטרים לאחר מעבר החציה (כ 2 מ' בחלקו האחורי). יתר הנתונים מפורטים בדו"ח הבוחן (ת/15).

כ 15 דקות לאחר האירוע ציין השוטר שהגיע למקום מפני המערעתה כי: "היא נהגה ברכבה בשדרות בן צבי מזרחה למערב ולא שמה לב להולך רגל שחזקה במעבר החציה שלפני הכיכר . ." (ת/1 דיו"ח פעולה של רס"ב חתן). בית המשפט קמא בחר, ובצדק, שלא ניתן משקל של ממש לאמירה זו של המערעת משומם שלא הזירה (עמ' 6 להכרעת הדיון).

סמן לאחר מכן, הגיע בוחן תאונות הדרכים, מר לוי, לזרה, הבahir למערעת את זכויותיה ותיעד במלצת וידאו את גרסתה בה הצבעה בזירה על המקומות הרלוונטיים. צפיה בティיעוד הוידאו (ת/7) מעלה כי המערעת הצבעה על מקום הפגיעה (על מעבר החציה) וכן על ציון חציית המנוח את מעבר החציה. בית המשפט קמא ציין כי השתכנע שחרף התרגשות המערעתה סמור לאחר התאונה, הצבעתה משקפת את מצב הדברים לאשרם. בית המשפט קמא אף התייחס לכלל טענות ב"כ המערעת בהקשר לגרסתה זו. טוען על ידי ב"כ המערעת, כי הבוחן, גם אם בתום לב, "הוביל" את המערעת לעבר מעבר החציה בכר,

לדוגמה, שאלת אותה "איפה הרכב פגע בהולך רגל מעבר החזיה".

בבית המשפט קמא קבוע כי הגם שניתן היה לנוקוט משנה זהירות באופן ההתבטאות, הדבר היה זמן קצר (כחצי שעה) לאחר שהמערערת כבר מסרה את גרסתה הראשונית (ת/1) ומטבע הדברים שגרסת זו הייתה בפני הבוחן שרק חזר על אותה גרסה. זאת ועוד, עולה כי בהמשך, המערערת היא זו שהובילה, תרתי משמע, את הבוחן לעבר מעבר החזיה וכן הצביעה על כיוון הליכתו של המנוח ועל המיקום המדויק בו היה ברגע הפגיעה, והכל כאשר נשאלת שאלות "פתרונות". אוסיף, שגם בבית המשפט קמא וגם בדיון פנינו, הפנה ב"כ המערערת לאמירת המערערת ממנה ניתן להבין כי לא הבחינה במנוח, אולם הדבר מתקשר באופן ברור לכך שהמערערת לא הבחינה במנוח עובר לפגיעה - גרסה עלייה זהירה גם בהמשך הדעתותיה; וזהו בעצם תמצית התרשלותה.

מעבר לגרסהה לעיל, הרחיב בית המשפט קמא אודוט גרסאות נוספות שמסרה המערערת, לאחר שהתייעצה עם באי כוחה (ת/9 מיום האירוע בשעה 14:14; ת/10 מהתאריך 23.8.12). באותו גרסאות מסרה המערערת - אם באופן מפורש ואם באופן משתמע - כי הפגיעה במנוח הייתה על מעבר החזיה.

כך, בת/10 מסרה: "נהגתי במהירות 30 קמ"ש לעיר ואני התקרכתי למעבר החזיה ורק (כשהייתי) על מעבר החזיה הרגשתי מכח וניפוץ שמשה ואז עצרתי במקום . . ." (שורות 9-7). המערערת הוסיפה כי הבחינה במנוח רק ברגע הפגיעה וחזרה על גרסתה כי נסעה במהירות של 30 קמ"ש, בהילוך שני ברכב שתיבת ההילוכים שלו ידנית והכל כדי להאט לקראתVIC התנועה שלפניה. בית המשפט קמאקבע כי הודיעותיה לעיל (ת/9 ות/10) תואמות לגרסה שמסרה לבוחן (ת/7), כאשר בשום שלב לא העלה אפשרות שהפגיעה התרחשה במקום אחר מלבד מעבר החזיה.

בניגוד לגרסהה לעיל, מסרה המערערת בעדותה בבית המשפט כי הפגיעה הייתה "לפני הכל", בלי לציין היכן התרחשה הפגיעה. עוד טעונה, לראשונה בחקירה הנגדית, כי את גרסתה, עלייה זהירה מספר פעמים, לפיה הפגיעה הייתה על מעבר החזיה, מסרה משום הפחד מחוקרייה. בהקשר זה, קבוע בית המשפט כי מדובר בעדות מגמתית, חסרת היגיון פנימי ושהשתנתה לפי צרכי המערערת. עוד הוסיף בית המשפט קמא, כי גרסת המערערת נמסרה בשתי הזדמנויות שונות ולאחר שהתיעצה עם שני עורכי דין שונים הבקיאים בדיני התעבורה. בית המשפט קמא הפנה לכך כי הן בהודעותיה במשטרה והן בחקירתה הנגדית והן בחקירתה ה חוזרת בבית המשפט, עדמה המערערת כי עובר לפגיעה במנוח היא האטה את מהירות נסיעתה והיתה "עם الرجل על הבלם", בהילוך שני.

למעשה, לא הייתה מחלוקת אמיתית בין הצדדים, כי בהינתן מיקום המנוח בעת הפגיעה על מעבר החזיה; ובhinaten מהירות הרכב המערערת (30-25 קמ"ש), אחוריות ברורה.

אוסיף ונפנה בהקשר זה אף לחישוב שערך בוחן התנועה (תוך שנוסיף שהוא כלל נתונים לטובת המערערת בדמות חישוב זמן תגובה "רגיל", בעוד שהיא עם "רجل על הבלם"), ולפיו חישוב "לאחר" של הנתונים מעלה כי לו הייתה המערערת מתחילה לבلوم את רכבה (במהירות של 30 קמ"ש) עת החל המנוח לחצות את הכביש, התאונה הייתה נמנעת.

משכך, אני סבור שאין מקום להתערב במסקנת בית המשפט קמא, המבוססת על קביעת ממצא עובדה
עמוד 5

ומהימנות תוך שאלת בוסטו ונתמכו בנסיבות וביתר הממצאים שהוכחו לפניו. כאמור לעיל, בית המשפט קמא התרשם מהעדים, והכוונה בעיקר למעוררת עצמה, ובכך את הגרסאות שמסירה בפני חוקריה, מספר פעמים, על פני גרסתה המאוחרת ושהועלתה לראשונה רק בבית המשפט - לפיה אינה יודעת היכן פגעה במנוח. כן דחה בית המשפט קמא את גרסת המעוררת כאילו גרסאותיה הקודמות ניתנו מושם הפחד שאחצ בה מפני חוקריה.

כידוע, אין ערכאת הערעור מתערבת בממצאי מהימנות ובקביעות העובדות שנקבעו ע"י בית משפט קמא, אלא במקרים חריגים (ר' לדוגמה בהקשר זה האמור בע"פ 8146/09 **אבלום נ' מ"**, 11.9.9.11). המקרה שלפנינו אינו נמנה עם החריגים כלל זה.

9. דיווננו לא יהיה שלם بلا להתייחס לטענת המעוררת לפיה ניפוץ שימושה הרכב הקדמית כתוצאה מהפגיעה במנוח יכול להתישב רק עם פגעה במהירות של 40 קמ"ש ומעלה. אליבא למומחה ההגנה "חישוב לאחר", במהירות זו, מה היה המיקום בו החל הרכב לבلوم כך שייעצר כ- 6 מטרים לאחר מעבר החציה, מוביל למסקנה כי הדבר היה לכל הפחות כ- 13 מ' לפני מעבר החציה (ר' חוו"ד מומחה ההגנה נ/8).

בית המשפט קמא דחה את מסקנות מומחה ההגנה. צוין, כי הנחת המומחה כי זמן התגובה של המעוררת הינו זמן תגובה "רגיל" - גם לאחר שהיא מודע לגרסתה החד משמעותית כי הייתה "עם רגל על הבלם" אינה עומדת ב מבחני שכל ישר.

עוד הינה בית המשפט קמא לכך כי "גיררת" מהירות נסיעת הרכב עצמו ניפוץ השימוש הקדמית הינה בעיתית. צוין, כי לא ניתן לשולול שהפגיעה הייתה מאיבר אחר בגוףו של המנוח - המפרק למשל, ולא מראשו. באם המפרק הוא שפגע בשמשה גם אותם מחקרים חלקים אינם יכולים לבסס מסקנה בדבר מהירות הרכב בעת הפגיעה. בנוסף, הינה בית המשפט קמא לכך כי המחקרים אליו הינו הצדדים, או לפחות חלקם, בחנו פגעה חזותית (ולא סמוך לקצה הרכב), בעוד שבמקרה דנן הפגיעה הייתה, כאמור, בסמוך לפינה הקדמית ימנית של הרכב. משכך, הן הנחות חווות דעת מומחה ההגנה והן מסקנותיו אין יכולות לעמוד ואין בהן כדי לסתור את הממצאים שתוארו לעיל וbossto, בין היתר, על גרסת המעוררת עצמה.

עינתי במאמרם שהוגשו על ידי הצדדים ואין אלא להסכים למסקנות בית המשפט קמא. איני יכול להסכים עם הקביעה שככל ניפוץ שימושה קדמית כתוצאה מגע בין הולך רגל לבין הרכב, משמעו כי הפגיעה הייתה ב מהירות של לפחות 40 קמ"ש. מהמדובר עולה שאין מדובר כלל בכלל ב"מדד מדוק", וזאת בעיקר משום המשתנים הרבבים עד מאד העשויים להיכלל ב"משווהה", ואלו רק חלקם: גובה חלקו הקדמי של הרכב הפגע; צורתו; "קשיחותו" (rigidity); גודל מכסה המנווע, צורתו וקשיחותו; גובה הולך הרגל גודלו ומשקלו הכללי; מנה הגוף בעת הפגיעה; הזווית בה פגע הרכב בהולך הרגל; ואחרון - אך לא בסדר החשיבות - המיקום המדוקן בו פגע הרכב בהולך הרגל - האם באזור אמצע חזית הרכב, בצד החזית, או בצד הרכב. כאמור, עולה בבירור כי אין מדובר ב"מדד מדוק" וכיים קשיי ממש לבנות מודל ל"התנהגות" הולך רגל שרכב פגע בו, ولو בהקשר לפגיעה בשימושה הקדמית.

בקשר זה, טען ב"כ המערערת כי בית המשפט קמא נפל לככל טוות כאשר הפנה למחקר שבוצע באוני האנובר ובקבעו כי באותוamar צוין שהמצאים שהובאו בו נכונים רק לפגיעה חזיתית ולא לפגיעה בקדמת החזית. טען, כי הסוגיה שנבנהה באותוamar הייתה האפשרות לחוץ את מהירות נסיעת הרכב כנגזרת של המרחק אליו הוטל הולך הרגל, ולא מדובר היה במצב מהירות הרכב על בסיס נזקי - הנושא שבמוקד עניינו. גם אם יש בידי להסתכם לנוקודה זו, בהקשר לאותוamar, אין בכך כדי להמעיט ממסקנתנו הנכונה של בית המשפט קמא. כן, לדוגמה, אפנה, לתקצירamar מס' 23 (שהוגש במסגרת אוסף המאמרים ת/17), שם צוין בעמ' 38 ש"ברור שיש לנוקוט זירות בכל מקרה בו נעשה שימוש נזק לרכב להעלאת הנחה לגבי מהירות הרכב בעת הפגיעה הראשונה בהולך הרכבת" ובהמשך צוין כי אחד מהחוקרים אליהם מתיחס המאמר, בחן רק נזקים אנטיים. בעניינו, כאמור לעיל, נמצא סימני פגעה בחלק הקדמי ימני של הרכב ורבית הנתונים שצינו לעיל ושיש להתחשב בהם,/notorio לא ברורים. לכן, אני סבור שאוותם מאמרם, שדומה שלוקטו ללא יד מכוונת ולא ברור משקלם, יכולים להיקום ولو את אותו ספק לו טוענת המערערת. במללים אחרות, חרף קבלת המאמרים לתיק בית המשפט וחurf קבילותה הבורורה של הממצא העומד במקודם דינונו - עצם קיומו של השבר בשימוש הרכבת, אני סבור כי בוספה, ولو ברמה של ספק סביר, הטענה שכל ניפוי שכזה, כתוצאה מגע של הולך רגל בשימוש התרחש במהירות שאינה נמוכה מ- 40 קמ"ש, והדברים מכוונים במיוחד לפגיעה הולך הרגל שלא באמצעות חיזית הרכב אלא בפינת הרכב. לא בכדי לא הצליח ב"כ המערערת להציג מסקנה או קביעה משפטית כזו בהליך שיפוטי אחר. אפנה בהקשר זה לע"פ 1620/1620 מצgorah נ"מ"י, 3.12.13. ההבדלים בין המקרה שלפניו לבין הסוגיה שנדונה בעניין מצgorah הינם ברורים, אך חרף אותם הבדלים ראוי להפנות לנאמר שם כי: "על בית המשפט לשמש כשומר סף. עליו לבחון בעין ביקורתית כל ראייה מדעית חדשה המבקשת להיכנס בשערי המשפט הפלילי. בשלב זה, הנטול רובץ על הצד אשר מציג את הראייה. המומחה יצטרך להוכיח את עדמותו לא רק באשר ליישום של הראייה בתיק הפרטני, אלא גם באשר לעצם שרוטה ברמה הכללית. אין להסתפק רק בבדיקה צרה של "מקובלות" הראייה בקרב הקהילה המדעית. יש לבחון את הראייה לעומק, ולפי תוכאות הבדיקה להכריע האם מן הרاوي לאפשר לה לחצות את הסף. בית המשפט איננו סופר פאטי של קולות הקהילה המדעית. עליו להפעיל ביקורת שיפוטית". בעניינו, הראייה עצמה (השימוש המנוח ועצם יכולת להסיק מכך מסקנות) הינה קבילה, אך כאמור הטענה הגורפת כי כל ניפוי שמשה (לא תלות במיקום הפגיעה ברכב וליתר הפרמטרים שצינו לעיל) יכול להתרחש רק ב מהירות של מעלה מ 40 קמ"ש, הינה טענה מוקשית לטעמי. סבורי, כי המערערת לא עמדה בנטול לעיל ומשכך אין בידי לקבל תזה כללית ורבות פרמטרים שלא התבררה לעומקה, ומבקשת כי נתעלם מגרסת המערערת עצמה, בזמן אמת, כפי שפורטה לעיל.

10. בחלקן השני והחלופי של הערעור טענה המערערת שיש להתערב ברכיב העיקרי של העונש שהושת עליה והוא 6 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות. בנוסף, טען כי יש לקצר את תקופת הפסילה של רישון הנהיגה של 8 שנים.

עובד לגזר הדין הcin השירות המבחן تسקיים בעניינה של המערערת. לעומת זאת, מדובר בroneka בת 54 שנים, המתגוררת באבו סנאן ועובדת בתפקיד מנהלת משק במילון. המערערת מפרנסת את עצמה ואת אחותה הנכיה המתגוררת עמה. המערערת תיארה את האירוע בו הייתה מעורבת כטרואומטי ומתלט ויה גילתה אמפטיה כלפי המנוח ומשפחה. שירות המבחן התרשם כי מדובר באישה ערפית ומוסרית המייחסת חשיבות עלונה לעורך החיים ומתקשה להתמודד עם מעורבותה באירוע בו נגרם אובדן חיים. התאונת השילכה באופן

קשה על מצבה הרגשי, גם שהוא החלטה לגיס כוחות, וממשכה בתפקוד בעובדתה שנוחות עבורה ממשוערת ותומכת. על רקע האמור לעיל, המליץ שירות המבחן על הטלת של"צ וכן מבחן לתקופה של 12 חודשים.

במסגרת גזר הדין חזר ביהם"ש קמא על הבורר לכל והוא שגירת עונשם של אנשים נורמטיביים שהיו מעורבים בתאונת דרכם בנסיבות שכאה, אינה קלה. ביהם"ש הפנה לנוטוי הتسיקיר ולנטוני המערערת וכן ציין כי חרף כך, מי שגרם לתאונת קטלנית, חייב לתת את הדין על מעשיו ובгинן התוצאה שגרם. הדבר נגזר מתחייב מעקרון הגמול וכן ציין לא פעם בפסקית ביהם"ש העליון. לצורך קביעת המתחם, הפנה ביהם"ש לכך כי רשלנותה של המערערת הייתה בכך שנגה בחוסר תשומת לב רגעית וכי אין מדובר בנגיעה פוחצת פרועה או רשלנית לאורך זמן. עם זאת, אין מדובר ברשלנות בדרجة נמוכה שכן המערערת כלל לא שמה לב למנוח עד לפגעה. עוד הפנה ביהם"ש קמא לכך כי המנוח חזה במעבר ח齊ה וכן ציין כי נג הנתקרב למעבר ח齊ה חייב זהירות ובירוק מגברים. לכן, נקבע מתחם החל מספר וחושם מסר לריצוי בעבודות שירות ועד 8 חודשים מסר לצד עונש פסילת ראשוני לתקופה שבין 6 ל 12 שנים. בהתאם לתקופה לעיל, נקבע ביהם"ש קמא עונש של 6 חודשים מסר לריצוי בעבודות שירות, מסר על תנאי וכן פסילת ראשונה של המערערת לתקופה של 8 שנים וכן פסילה על תנאי תוך שביהם"ש התחשב בכלל נסיבותה של המערערת ובכלל זאת עברה התעבורתי הקל.

כאמור, המערערת טענה כי יש להתערב לפחות בארכיבי העונש לעיל. נטען, כי לנוכח נסיבותה והעובדה כי היא מטפלת באחותה הסובלת מנוכות וכן לאור תפקידה כמנהל משק וחסיבות עבודתה זו עבורה כمفמנסת יחידה, היה מקום לאמץ את המלצות שירות המבחן אשר כללו גם אלמנט טיפול שיוקמי בצורת מבחן לתקופה של 12 חודשים.

מנגד, טענה המשיבה שאין מקום להתערב בגזר דין של בית המשפט קמא - בו נקבע עונש המסר המינימאלי אותו נקבע החוקן.

11.cidou, הلقה היא כי ערכאת הערוור אינה מתערבת בחומרת העונש שהשיטה הערכאה הדינית, למעט במקרים חריגים בהם נפלה טעות בולטת בגזר הדין או שהעונש שנגזר על ידיה חריג באופן קיצוני מרף הענישה הנוגג בנסיבות דומות (ע"פ 3091/08 טריינר נ' מ"י, 29.1.2009; ע"פ 11/2062 בורדנבה ב' מ"י, 22.7.13).

בעניינו, לא מצאתי כי נפלה טעות בגזר דין של בית המשפט קמא, או כי הוא חריג באופן כלשהו מרף הענישה הנוגג בנסיבות דומות. אין אלא להסכים לניטחו של בית משפט קמא אודות טוב רשלנותה של המערערת, אשר מחד, התאפיין בחוסר תשומת לב רגעית (ולא בנגעה פוחצת או רשלנית לאורך זמן) אך בה בעת הפנה לכך כי הדבר היה סמור למעבר ח齊ה - מקום בו כל נג חייב זהירות וירוק מגברים. עוד הפנה בית המשפט קמא, ובצדק, לכך כי המערערת הבחינה במנוח רק עם הפגיעה בו. לכן, נקבע כי מדובר ברשלנות גבוהה יחסית. בית המשפט קמא אף נתן דעתו לנוטוי הتسיקיר ולנטוני המערערת והפנה בקשה למוניה על עבודות שירות לפיה יתחשב האחrown לצרכיה בהיותה מפמנסת יחידה שלא ושל אחותה הנכה. משכך, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בגזר דין של בית המשפט קמא אשר אכן נcona בין כלל שיקולי הענישה.

12. סוף דבר, אני סבור שיש להורות על דחיתת הערעור, על שני חלקיו.

לאור האמור לעיל, אנו מורים על דחיתת הערעור על שני חלקיו.

המערערת תתיצב לתחילה רצוי עונש המאסר בעבודות שירות במשרדי הממונה, בתאריך 8.12.16, וזאת בהתאם לחוות דעת הממונה מתאריך 27.6.16.

המצירות תשלח עותק מפסק הדין לצדים וכן תודה טלפונית אל מול ב"כ המעעררת כי פסק דין התקבל.

בנוסף, תשלח הממצירות עותק מפסק הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, י"ג חשוון תשע"ז, 14 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.

י. אלרון - נשיא
[אב"ד]

ר. ליפשיץ, שופט

א. וינשטיין, שופטת